Nr. 5. Mielec, dnia 1 czerwca 1931 r. Rok XI.

Orędownik

Starostwa i Wydziału Rady powiatowej w Mielcu.

Wychodzi 1 i 15 każdego miesiąca.
Prenumerata roczna urzędowa 6 Zł.
„ „ prywatna 7 Zł.

Do wszystkich Zwierzchności gminnych w powiecie.

L: 51/931. Mielec, dnia 18/5 1931.

Przypominam Panom Naczelnikom, że na kartach powołania rezerwistów należy zawsze odnotowywać prócz dnia także i godzinę doręczenia odnośnych kart powołania.

L: 413/wet/31. Mielec, dnia 21 maja 1931.

Wobec zagrażającego niebezpieczeństwa pryszczycy zarządził Pan Wojewoda reskr. z 12 maja 1931 L: Wet. 49/Py/3/31 aż do odwołania dla całego Województwa Krakowskiego następujące środki ochronne:

1. cofam wszystkie udzielone dotychczas zezwolenia na wykonywanie nadzoru na targach zwierzęcych przez osoby nie będące lekarzami weterynaryjnymi i postanawiam, że wszystkie targi zwierzęce nadzorowane być mają w myśl rozp. Ministra Rolnictwa z 12 czerwca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 55 poz. 597) wyłącznie przez powiatowych lub innych upoważnionych do tego lekarzy weterynaryjnych;

2) osobom mającym wskutek swego zatrudnienia styczność ze zwierzętami, zwłokami zwierząt lub surowcami zwierzęcymi (handlarzom zwierząt, rzeźnikom, masarzom, garbarzom, oprawcom, zbieraczom odpadków zwierzęcych i t. d.) zabraniam wstępu do cudzych stajen obór, chlewów, zagród i na cudze pastwiska a tem samem także kupowania i sprzedaży na cudzych obejściach gospodarskich i pastwiskach zwierząt racicowych i jednokopytowych oraz surowców zwierzęcych.

Oprawców wolno wpuszczać do obcych stajen jedynie wówczas, jeżeli tego wymaga, wykonanie ich obowiązkowego zajęcia.

Miśkarze mogą wykonywać swoje zatrudnienie jedynie za poprzedniem zgłoszeniem się u naczelnika gminy i tylko w gminach wolnych od chorób zaraźliwych zwierzęcych przenoszących się na odnośny rodzaj zwierząt.

Przekroczenia tego rozporządzenia, które wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w tut. Dzienniku Wojewódzkim karane będą według przepisu Rozdz. VII. Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z 22 sierpnia 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 77 poz. 673).

Powyższe zarządzenie należy podać do wiadomości publicznej.

Rada powiatowa.

Do wszystkich Zwierzchności gminnych w powiecie.

L. 1412-P-VI. Mielec, dnia 16 maja 1931.

W Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 1. maja 1931 r. Nr. 41. ukazało się rozporządzenie Pana Ministra Rolnictwa z dnia 27 marca 1931 r. które nakłada na wszystkich użytkowców gruntów obowiązek tępienia ostu, a na Zw. gmin, obowiązek corocznie przed 1. maja przypominania mieszkańcom gminy w sposób tam przyjęty, że obowiązek niszczenia ostu na nich ciąży.

Zwierzchności gmin, obowiązane są sprawdzać na gruncie w odpowiedniej porze, czy obowiązek niszczenia ostu po przypomnieniu jest wypełniany, a o wypadkach niewypełnienia donosić Tymczasowemu Wydziałowi powiatowemu, celem ukarania winnych.

Niewypełnienie obowiązku niszczenia ostu, pomimo wspomnianych wyżej przypomnień, stanowić będzie naruszenie rozporządzenia Pana Ministra Rolnictwa, karalne w myśl przepisów karnych rozporządzenia Pana Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 listopada 1927 o zwalczaniu chorób roślin i tępieniu chwastów (Dz. U. Nr. 108 z dnia 7 grudnia 1927 poz. 922) aresztem do sześciu tygodni i grzywną od 10. do 3000 zł. lub jedną z tych kar.

Polecam p. Naczelnikowi powyższe rozporządzenie natychmiast mieszkańcom gminy ogłosić i zastosować się do podanych wyżej zarządzeń.

L: 1534-P-VI do L: 78/31 Mielec. 26/5 31.

Państwowy Instytut Naukowy Gospodarstwa wiejskiego w Puławach. Wydział Ekonomiki Rolnej Drobnych Gospodarstw Wiejskich.

Biuro Rachunkowe w Krakowie, zawiadamia, że z pniem 1. lipca 1931. rozpoczyna nowy rok prowadzenia rachunkowości rolniczej wśród małorolnych włościan. Gdyby który z mieszkańców gminy, chciał prowadzić rachunkowość w swoim gospodarstwie przez wyżej wymienione Biuro—zgłoszenia w tej sprawie należy kierować pod adresem: Wydział Ekonomiki Rolnej—Biuro Rachunkowe—Kraków, Podwale. 1.

L: 1569-P-I. Mielec, dnia 26 maja 1931.

T. Wydział powiatowy podaje Zwierzchności gminnej do wiadomości, celem zastosowania się przy

układaniu statutu o świadczeniach drogowych w naturze, iż Najwyższy Trybunał Administracyjny orzekł wyrokiem z 13 grudnia 30 r. L. Rej. 4839/28. że po myśli art. 29 i 30 ustawy o budowie i utrzymaniu dróg z 10 grudnia 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 6. poz. 32 z 1921 r.) wszystkie osoby, choćby nawet opłacały w gminie podatki bezpośrednie a nie były mieszkańcami tej gminy, są zwolnione od świadczeń drogowych w naturze względnie od zapłaty równowartości pieniężnej.

Zaznaczyć przytem należy iż kodeks postępowania cywilnego w art. 294. określa pojęcie o zamieszkaniu i stanowi, że za stałe miejsce zamieszkania, uważa się to miejsce, w którem dana osoba z powodu swoich zajęć, sposobu zarobkowaniu lub majątku, bądź też z powodu służby wojskowej lub cywilnej ma swoje siedlisko lub zagospodarowanie.

Nie wyklucza to jednak możności posiadania kilku miejsc zamieszkania, czyli, że jedna i ta sama osoba w tem zrozumieniu może być mieszkańcem kilku miejscowości, o ile tylko zachodzą okoliczności faktyczne, powyższą ustawą wymagane.

O ile więc Zwierzchność gminna na podatnika nie mieszkającego stale w gminie chce nałożyć obowiązek wykonania świadczeń drogowych, po myśli art. 29—32 wyżej wspomnianej ustawy o budowie i utrzymaniu dróg publicznych, należy wpierw zbadać i ustalić, czy i na podstawie jakich okoliczności faktycznych należy uznać podatnika za mieszkańca tej gminy, mimo, że mieszka on stale gdzie indziej.

L: RG-49/31. Mielec, dnia 28 maja 1931.

W wyroku z dn. 17 października 1929 r. L Rej 4698/27 Najwyższy Trybunał Administracyjny orzekł nieważność aktu wyborczego w jednej z gmin województwa tarnopolskiego z powodu prowadzenia pióra w komisji wyborczej przez osobę, nie będącą członkiem tejże komisji.

Orzeczenie swe Najwyższy Trybunał Administracyjny uzasadnił w sposób następujący:

„Z treści rozdziału III ordynacji wyborczej gminnej a w szczególności §§ 19—25 wynika bezsprzecznie, że ustawodawca, pragnąc aktowi wyborczemu zapewnić bezwzględną legalność, poruczył przeprowadzenie tegoż, wyłącznie i kategorycznie samym wyborcom, względnie wyłonionej z ich grona komisji wyborczej, uniezależniając ją równocześnie od jakichkolwiek ubocznych wpływów, jakie mógłby spowodować udział postronnych osób w akcie wyborczym.

Z tego też względu nie można postanowienia § 24 ordynacji wyborczej gminnej, wspominającego w ustępie 1-szym i 2-gim o „trzymającym pióro", rozumieć inaczej, niż w ten sposób, że ów trzymający pióro musi być równocześnie członkiem komisji wyborczej, gdyż inaczej rola komisji wyborczej, szczególnie w wypadku ustępu pierwszego wspomnianego paragr. ograniczyłaby się wbrew przytoczonym wyżej przepisom ordynacji wyborczej jedynie do kontroli legalności, samo zaś przeprowadzenie wyborów mogłoby spoczywać w innych rękach.

Powyższe podaję do wiadomości w myśl reskr. Pana Wojewddy Krakowskiego z dnia 12 maja 1931. L. Sm. III-144/31 z poleceniem podania orzeczenia N. I. A, do wiadomości Rady gminnej i sekretarza gm.

ODPIS.

Działalność Komitetu Floty Narodowej w roku zeszłym.

Sekretarz Komitetu Generał Marjusz Zaruski przedłożył Prezydjum Komitetu szczegółowe sprawozdanie z działalności Biura Centrali za r. 1930.

Dla tego rodzaju instytucji, jak Komitet Floty Narodowej, których dochody (składki roczne przeważnie jednozłotowe) uzależnione są od patrjotycznej ofiarności społeczeństwa, rok ubiegły nie mógł być wdzięcznym okresem rozwoju. Szybko wzrastające, wskutek pogłębiającego się przesilenia gospodarczego, zubożenie musiało nader ujemnie odbić się na akcji zbiórkowej.

A przecież, jak to widać z cyfr sprawozdania, akcja Komitetu, w porównaniu z latami ubiegłemi, dzięki wytężonej pracy organizacyjnej, wydała w roku ubiegłym nadspodziewane rezultaty.

Wpływy (bez subwencji Ministerstwa P. i H.. bez dochodów z imprez), wyniosły w roku 1930 zł. 625 805 59, a więc w porównaniu z r. 1929 (zł. 408.526) wzrosły o 53, 1 proc.

Rozchody tj wydatki na propagandę (na całe państwo), organizację i administrację, preliminowane przez Plenum Komitetu w sumie zł. 129 000—. wyniosły tylko zł. 109 991 96, a więc zaoszczędzono blisko zł. 20 000—

Faktycznie wydatki te (razem z propagandą) wynoszą, po potrąceniu subwencji Ministerstwa P. i H oraz czystych dochodów z imprez. tylko zł. 67 363·79, co stanowi 10, 7 proc. wpływów, uzyskanych dzięki bardzo ruchliwej propagandzie i pracy organizacyjnej, z ofiar na budowę floty morskiej.

I kwartał 1931 r. przedstawia się jeszcze lepiej: wydatki nadal, w porównaniu z latami ubiegłemi, spadają, a wpływy są większe o 28 proc., aniżeli w nadspodziewanie pomyślnym roku 1930.

W roku sprawozdawczym Centrala Komitetu, w związku z rozwojem działalności, przeprowadzała decentralizację pewnych czynności przez powierzenie ich Komitetom Wojewódzkim i Powiatowym.

W dążeniu do dotarcia idei Komitetu do najszerszych warstw narodu nawiązano i utrzymano kontakt z wszystkiemi jego sferami, z bardzo licznemi organizacjami i związkami.

W roku ub. ilość Kół Komitete wzrosła o 201 i wynosiła na 1. I. 31 750. Członków liczy Komitet blisko pół miljona, przeważnie wspierających. opłacających 1 zł. rocznie, w bardzo licznych wypadkach w ratach miesięcznych po 8—10 gr.

W roku ub. oddano Państwu statek szkolny „Dar Pomorza".

Biuro Centrali przyjęło i wysłało w roku ub. 30.105 listów, okólników, korespondencyj, oraz rozesłało 675 570 egzemplarzy informacyjnych i propagandowych.

L: 1511-P-I, Mielec, dnia 26/5 31 r.

Zwierzchnościom gminnym (wszystkim)

Udziela T. Wydział powiat. do wiadomości z zaleceniem propagowania tej tak patrjotycznej sprawy, wśród mieszkańców tamt. gminy.

ODPIS.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych niejednokrotnie podkreślało, ostatnio w okólniku Nr. 134 z dnia 21 1930 r. L. SS 890/I (str. 1398, poz. 26, Zb. Zarz. M. S. Wewn.), iż wypłacanie pracownikom komunalnym zapomóg w postaci t. zw. trzynastej pensji w zasadzie pozbawione jest podstawy prawnej. Skoro bowiem ustawa z dnia 9 października 1923 r o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych i wojska (Dz. U. R. P. Nr. 116, poz. 924) nie przewiduje wypłacania tego rodzaju zapomóg funkcjonarjuszom państwowym, zaś rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 30 grudnia 1924 r, (Dz. U. R. P. Nr. 118, poz. 1073) dostosowuje uposażenie pracowników komunalnzch do uposażenia funkcjonarjuszów państwowych, to i pracownicy komunalni tego rodzaju zapomóg otrzymać nie powinni.—

Wobec jednak czynionych przez koła zainteresowane usiłowań w kierunku zachowania odmiennej praktyki, przyjętej w niektórych związkach komunalnych, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych celem ostatecznego usunięcia wszelkich mogących zachodzić w tym względzie wątpliwości jeszcze raz wyjaśnia, iż postanowienia zawarte w rozporządzeniu o dostosowaniu uposażenia członków zarządu i pracowników komunalnych do uposażenia funkcjonarjuszów państwowych w całości normują uposażenie pracowników komunalnych. Poza tem uposażeniem pracownicy ci mogą otrzymać bądź to wynagrodzenie za wykonane prace dodatkowe, bądź to zapomogi z tytułu nieszczęśliwych wypadków, względnie wydatków nadzwyczajnych niezależnych od woli pracownika. Wszelkie poza uposażeniem przyznanie jakiejkolwiek remuneracyi nieopartych na powyższych tytułach należy traktować jako przyznanie sumy nienależnej i naruszenie obowiązujących ustaw. co winno powodować ogłoszenie nieważności odnośnych uchwał.

Zdarzające się w ubiegłych latach, a tolerowane przez Ministerstwo wypadki wypłacania ogółowi pracowników t. zw. trzynastej pensji miało pewne umotywowanie w ówczesnych warunkach ekonomicznych, szczególnie niekorzystnych dla osób utrzymujących się ze stałych zarobków i powodujących wzrost wydatków, niezależny od woli pracownika. Warunki te skłaniały Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w swoim czasie do rozszerzającego interpretowania obowiązujących przepisów w kierunku dopuszczalności przyznawania jednorazowych zapomóg ogółowi pracowników danego związku komunalnego W miarę jednak stabilizacji cen przyznawanie tego rodzaju zasiłków traciło uzasadnienie. W związku z tem Ministerstwo okólnikiem Nr. 134 z dnia 21 lipca 1930 r. (SS. 890/I w sprawie jednorazowej remuneracji dla pracowników komunalnych (Zb Zarz, str. 1398, poz. 26) ograniczyło jednorazowe zapomogi dla pracowników komunalnych do wypadków, w których zapomogi te znajdują pokrycie z oszczędności budżetowych, przyczem Ministerstwo mogło mieć na myśli jedynie oszczędności uzyskiwane z kredytów osobowych, nie zaś oszczędności budżetowe danego związku komunalnego w ogólności, a tem bardziej oszczędności uzyskiwane z kredytów rzeczowych, co przeczyłoby przepisowi, zawartemu w § 51 rozp. Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 28 czerwca 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 75, poz. 433), który głosi, iż „każdy przewidziany w budżecie wydatek może być uskuteczniony jedynie na ten cel, na który został przeznaczony i tylko w granicach przewidzianego kredytu". Ograniczenie to mylnie było interpretowane przez niektóre związki komunalne w ten sposób, iż jednorazowe zapomogi mogą być wypłacane z nadwyżki budżetowej, mimo iż okólnik Nr. 134 mówił o wykorzystaniu oszczędności, uzyskiwanych z istniejących kredytów budżetowych, wykorzystanie zaś nadwyżki budżetowej na wypłatę remuneracji choćby częściowe nie jest dopuszczalne z uwagi na brzmienie § 49 rozp. z dnia 28 czerwca 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 75, poz. 433).

Obecnie wobec dalszej zmiany w warunkach gospodarczych, jaka znalazła wyraz w zniżce cen, powodujące realne podniesienie poborów pracowniczych, wypłacanie jakiejkolwiek zapomóg ogółowi pracowników straciło wszelkie uzasadnienie, w związku z czem wskazówki okólnika Nr. 134, dopuszczające możliwość przyznawania jednorazowych ogółowi pracowników, a w szczególności t. zw. trzynastej pensji, przestały być aktualne i nie mogą być stosowane.

Wobec powyższego jako dopuszczalne w obecnych warunkach mogą być uważane jedynie remuneracje przyznawane indywidualnie pracownikom komunalnym jako wynagrodzenie za prace dodatkowe, względnie jako zapomogi z tytułu nieszczęśliwych wypadków, względnie wydatków nadzwyczajnych, niezależnych od woli pracownika.—

L: 1457-P-I. Mielec, dnia 15 maja 1931.

Zwierzchnościom gminnym, przesyła T. Wydział powiatowy odpis okólnika Nr. 69 Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z 27 kwietnia 31 r. Nr. SS 2892|1, podany reskryptem Urzędu Wojewódzkiego z 8 maja 1931 r L. Sam. XIII-52 do wiadomości i zastosowania się.

L: 1668-P-I. Mielec, dnia 1 czerwca 1931.

T. Wydział powiatowy podaje do wiadomości Zwierzchności gminnej z poleceniem zawiadomienia miejscowej ludności iż Państwowy Bank Rolny wystawia na sprzedaż ośrodek przestrzeni około 42 Ha. i trzy działki o obszarze około 6 Ha. każda w majątku Gorzyce powiat Dąbrowa, bliższe wiadomości w kancelarji sekretarza Wydziału powiatowego.

Za Tymczasowy Wydział powiatowy:

Starosta powiatowy:

(-) M. Balicki.

Nakładem Starostwa i T. Wydziału pow. w Mielcu. Odpowiedzialny redaktor: Teofil Gumiński. sekr. Rady pow.
Z drukarni M. Fiałkowskiego w Mielcu.

Bilans Komunalnej Kasy Oszczędności powiatu mieleckiego w Mielcu.

Stan czynny	KWOTA		Stan bierny	KWOTA	
Gotówka	67 500	15	Fundusz zasobowy stanu	89.448	32
P. K. O. Warszawa	433	24	R-k bież. funduszu zasobowego	1.591	97
R-ki. bieżące	25.443	31	Fundusz rezerwy strat—stan	876	83
Pożyczki wekslowe	924.633	85	Wkładki oszczędności	1,386.443	93
Weksle w reeskoncie	26 875	—	Reeskont weksli	26.875	—
Weksle zaskarżone	18 582	74	R-k. bieżące	15.911	—
Pożyczki hipoteczne	461.954	17	Lokacja Państw. B-ku Rolnego	60.000	—
Ruchomości	6 858	35	Kapitał zakładowy	3.112	68
Protesta wekslowe	206	28	Odsetki pobrane	20.013	39
Fundusz rezerwowy strat pokrycie	876	83	Czysty zysk za rok	28.032	62
R-k. kupna nieruchomości	6.132	80		1,632 305	74
R-k bież. funduszu obrotowego	2.000	—			
Fundusz zasobowy—pokrycie	89.448	32	Różni za inkaso	62.605	83
Odsetki nadpłacone	1 360	70	Wierzyciele za winkulacje	22.358	72
	1,632,305	74		84 964	55
Weksle inkasowe	62.605	83			
Dłużnicy za winkulacje	22.358	72			
	84 964	55			

MIELEC, dnia 19 lutego 1931 r. BUCHALTER: *Berezowski Tadeusz m. p.*

Zarząd:

Ungeheuer Adam m. p. *Kania Władysław m. p.* *Smaczny Józef m. p.*

Komisja rewizyjna:

Jarosław Kordasiewicz m. p. *Józef Rydel m. p.* *Albin Hochhaus m. p.*